

אֵל נִקְוָה הַרְעֵה

פרשת שלמיני

חברות הכחורים בחסידי ספינקא

בסיעתא דשליא

לע"נ ר' ישעיה בן ר' פשה יוסף ז"ל ולע"נ ר' ברוך פשה הי"ם בן ר' יוסף צבי ז"ל : דאקגעהתהעלון = point4188594@gmail.com

תמצית השיחה - משיחה של כ"ק רבינו שליט"א על פרשת שמיני

איך מלבייט את היצור הזה מהלך?

ויקראו כל העדה ויעמדו לפני ה'. ויאמר משה זה הדבר אשר צוה ה' תעשו וירא אליכם כבוד ה'. יש להבין איזה ציווי יש כאן מאת ה', הלא לא כתבה התורה הק' שום עשייה כלשהי שיש לעשותה?

בילקוט שמעוני מבאר לאיזה עשייה התכוון משה. וזה לשונו "משה אמר לישראל, אותו יצא הרע תעבירו מלבבכם ותהיו כולכם ביראה אחת ובעצה אחת לשרת לפני המקום ותהיה עבודתכם מיוחדת לפניו. אם עשיתם זה – וירא עליכם כבוד ה'".

"אותו היצר הרע תעבירו מלבבכם". לכאורה כתוב בגמ' יצרו של אדם מתגבר עליו בכל יום ואלמלא הקב"ה עוזרו אינו יכול לו, א"כ איך דורשים מהאדם להעביר את היצר הרע מליבו, הרי הוא אינו יכול?

התשובה היא, שהקב"ה תמיד מוכן להיות לעזר לאדם לחלצו מן היצר הרע. אבל האדם דוחק את רגלי השכינה בזה שמתגאה וחושב שהוא יכול לבד להתמודד עם היצר הרע, א"כ "אין אני והוא יכולין לדור במדור אחד". לכן בשביל שיוכל האדם להתגבר על יצרו הוא צריך להיות את הסכנה שלו ואת הפחד שלו מהמציאות שלו, וכך הקב"ה יבוא לעזרתו "ה' לא יעזבנו בידו".

א"כ עיקר היצר הרע, הוא להכניס אותך לחשיבה שאתה יכול לבד, כי כך אתה כבר בידיים שלו, כי ברגע שאתה מתגאה ומתנתק מהקב"ה, הוא כבר יותר חזק ממך, כי בלי הקב"ה – אתה מחוסל.

בכל רגע ובכל עשייה יש לאדם מאבק האם לחיות כוחי ועוצם ידי עשו לי את החיל הזה – ובמילים פשוטות האם אני עשיתי את זה, או שאלמלא הקב"ה עוזרו לא הייתי יכול לעשות אפילו רבע מזה.

ע"י שאדם חי עם הקב"ה בכל רגע, ותמיד חי את החוסר אונים שלו שהוא מצידו לא יכול לעשות כלום, ע"י זה הקב"ה בא לעזור לו להעביר את היצר מלבבו.

ובזה נפרש הפסוקים ויקומו כל העדה ויעמדו לפני ה', ומבאר האור החיים שהכוונה שכלל ישראל נעמד לראות כל הזמן את חסד ה' מול העיניים ש"לולי ה' עזרתה לי כמעט שכנה דומה נפשי", ואז אמר להם משה זה הדבר אשר צוה ה' תעשו – כלומר תתמידו בקשר בורא הזה כל הזמן, וכך "וירא אליכם כבוד ה'" לעזור לכם מול היצר הרע, ויתגלה אלוקותו יתברך עליכם על כל פסיעה.

נקודות משיחות כ"ק רבינו שליט"א

אלה את האלה והיורה - אלהים סמיך ביניהם

בך בטחוי ולא בוש. ממי יש להתבייש? הלא כמו שכל אדם סומך ובוטה בבנק שישמור לו על הכסף, כך יש אנשים שבוטחים בבורא עולם שכל מה שהוא עושה זה לטובה. מה יש להתבייש בזה?

אלא כי יש מה שמביא את האדם לבטחון בה! למה הכוונה? לירידות האדם בעוה"ז! הכאבים והדילמות הניסיונות והקונפליקטים, הם מראים לאדם שהוא אפס ואין, לא רק שאינו יכול להחזיק את עצמו בשעה שהגוף בוער, אלא לפעמים אפילו ללכת אחר רצון הגוף הוא אינו יכול, אפסי לגמרי.

מצבים אלו הם מהקב"ה בשביל לקרב את האדם לתכליתו. כי אדם שלא מתבייש להודות בכישלון שלו, ובחוסר אונים שלו, הוא בא לידי ביטחון בה', כי הוא מגלה שכל מה שהיה לו ויש לו זה מהקב"ה ולא ממנו, וזה מביא אותו לבטוח בקב"ה.

רק על ידי שהוא לא מתבייש להודות בחוסר אונים שלו, הוא זוכה ל"בך בטחוי".

מהודו ועד כוש. רב ושמואל, חד אמר הודו בסוף העולם וכוש בסוף העולם, וחד אמר בהדי הדדי הוי. מסביר ה'שר שלום' כל אדם יש את הדברים שהוא מודה בהם, כמו למשל שהוא מיוחס לר"ע אייגר, או שהוא סיים את סדר מועד, ולכל אדם יש את הדברים שהוא לא מודה בהם אלא הוא משחיר אותם ולא מספר אותם לאיש, כמו... וכו'.

הודו – דברים שאדם מודה בהם. **כוש** – דברים שחורים ולא מה שיודעים עלי. אצל כולנו הודו בסוף העולם וכוש בסוף העולם, כלומר, כשטוב לנו – אנחנו מסתובבים שמחים ומנופחים, וכשאנחנו שמים לב לחסרונות שלנו – אנחנו נהיים מרה שחורה/ניקס, הדיכאון נוגס בנו. אנחנו לא חושבים לחבר אותם, אנחנו לא חושבים שיש להם שייכות, אנחנו לא חושבים לחשוב שאולי גם הרע הוא חלק מהטוב. אלא - אנחנו מפרידים!

אבל אצל הצדיקים הודו וכוש בהדי הדיי הוי קיימי - אצלם זה אחד ליד השני, אצלם גם העליה וגם הירידה זה מהקב"ה, כשהם מצליחים הם לא ממתניים שיבואו להגיד להם שכוח, כי הם חיים את הכישלון שלהם שהם לא יכולים לעשות כלום, הוא חיים שהקב"ה נתן להם את ההצלחה, וכשהם נכשלים הם יודעים ששוב הקב"ה נתן להם את הכישלון כדי שיזכו להכיר עוד יותר שאם יש להם משהו זה מהקב"ה.

הם לא נותנים למח שלהם לחלק את האירועים השונים הקורים בחיים, הם עושים מהכל אחד. כלומר, הם אומרים לעצמם: פה אני עשר, ופה אני עשר. כשאני מצליח אני עשר – כי הקב"ה נתן לי את ההצלחה. וכשאני לא מצליח אני עשר, כי כך אני לומד להתחבר יותר להקב"ה.

הגלגל הזה שהאדם נע בו כל הזמן, מגאווה ליאוש, ומיאוש לגאווה, מ'שמחה מערכו', ל'בושה מעצמו', זה משגע את האדם. כי האדם מתעקש לקבוע שזה שני קוטבים. הצלחה לחוד, והכישלון לחוד – ואין קשר. והאמת אינה כן, כי ההצלחה היא של הקב"ה, והכישלון הוא שלי, והקב"ה ברא אותי בכזה בחינה כדי שאזכה להכיר אותו. **א מְחִיָּה**.

הירידה נלמדת ומלמדת. והעליה נלמדת ומלמדת. אם הירידה מתפרשת אצלנו כרע ומר, סימן שלא למדנו אותה נכון. כי הכוונה של הירידה היא טובה. והיא מלמדת אותנו שאם יש לנו משהו זה מהקב"ה. ואם העליה נלמדת ומתפרשת אצלנו כדבר ששייך לי פרטי, זה חלק מכישוריי וכל הזכויות שמורות - זה שוב פירוש לא נכון.

כי הפירוש הנכון הוא, שהעליה היא מתנה מהקב"ה, וכישרונותיי המה נתונים לי מהקב"ה. והעליה מלמדת אותי שיכול להיות אצלי גם הצלחות, אני לא פישול לגמרי, א"כ מי הם ההצלחות האלו? הם מהקב"ה!

וּבְכָל יוֹם וְיוֹם מְרַדְּכִי מִתְהַלֵּךְ לִפְנֵי חֶצְרֵי בֵּית הַנְּשִׁימִים לְדַעַת אֵת שְׁלוֹם אֶסְתֵּר וַיְמָה יַעֲשֶׂה בָּהּ. אמר ר' יעקב בר אחא אמר לו הקב"ה אתה דרשת שלום נפש אחת לדעת את שלום אסתר חייך סופך לדרוש שלום אומה שלימה הה"ד דורש טוב לעמו ודובר שלום לכל זרעו. אפילו שכבר אין מה לעשות, כי אין סיכוי כבר להוציא את אסתר מהערל הזה שתפס אותה, למרות הכל מרדכי ממשיך להסתובב מחוץ לארמון להראות לה שהוא פה איתה, הוא חושב עליה, הוא לא שוכח ממנה אף יום.

לפעמים ידידך נמצא במצב שכבר אין מה לעשות... אבל להיות לידו, לחשוב עליו, להראות לו אני איתך, אני בוכה יחד איתך. זה השלב האחרון שעוד אפשר לעשות... ובזכות ההתנהגות הקדושה הזאת של מרדכי הוא הביא חיים לאומה שלימה.

מי המבול? היה הפיתרון לרעש והזוהמה של אנשי דור המבול. המבול הביא שקט לעולם, והתחדשות לעולם. אדם צריך להכיר ברעש של עצמו, שהוא לא מעוניין לתת כלום לצדקה, שהוא לא מעוניין לוותר על הגאווה שלו, שהוא לא רוצה לעזוב הכל ולחזור לקב"ה, להציף את הגלים האלו, וע"י שהוא יציף אותם ויחיה איתם, הוא יבוא לדומיה, כי הצפת המים מביאה שקט. ואז בשקט הזה יתגלה לו שכל פעולה טובה שהוא עושה זה הקב"ה, ולא הוא. וזה דביקות. ואדם לא יגיע לזה, אלא ע"י שיבטל את עצמו מכל וכל, ויראה את עצמו הכי גרוע.

הדרך זה לא מסירות נפש והתגברות. הדרך זה להיות את הגריעות שלי ולהכיר שאני לא רוצה לתת כלום לקב"ה. ומיילא יתגלה שכל חלקה טובה שיש לי זה מהקב"ה.

נסיים במשפט של ר' אשר: אתה לא בטומאה, אתה בתוהו ובוהו של הקדושה.

בענין יראת ה'. יראת הרוממות – זה לא לעבור עבירה, כי אני לא רוצה לפספס את הקשר בורא, ואני ממש מפחד לאבד את הקשר בורא שזה חיי הטובים, ולכן אני נמנע מעבירה. א"כ מה זה יראת חטא?

יראת חטא, זה שאני כלל לא מתקרב למקום חשש של עבירה, כי כ"כ חשוב לי הקשר בורא, ואני כ"כ מפחד מלאבד את זה, שכל דבר שמאיים על זה, אני לא נמצא שם.

וירוס או עידכון. יש כאלו שכל פעם שהחסרון שלהם צף להם זה כמו שנכנס ווירוס במחשב, שהמחשב נתקע ולא זז, כך גם הם נשארים תקועים בזה ובוכים ומייללים (אתה מרגיש שמדברים עליך, נכנסת ל'דרך'!). ויש אנשים שכשהחסרון שלהם צף להם זה כמו עידכון גירסא חדשה במחשב, שהעיגול קצת מסתובב כמה דקות, אבל זה שווה הכל, כי זה מעדכן משהו חדש.

לִפְנֵי כַּאֲן אֶתְּהָ זְרִיז - וְג' דֶּרֶךְ " אֶתְּהָ פִתְּהֵפְהָ...?

פְּעֻשָׁה פְּרִיָּא לִיְדֵי תְּכַפְּרֵד!

חבר שלך נכנס לחניה עם רכב פאר והדר וחונה בעדינות, אתה משפשף את העיניים, מסתכל עליו שוב "כן זה ליפא...", אתה טס אליו, הוא פותח לך את החלון, תגידי לי איך פתאום ככה בלי עין הרע יש לך פצ'ע מצ'ע להתפנק על רכב חדיש – אתה שואל אותו. תשמע טוב תשקיע במקום הזה והזה תוך חצי שנה אתה מיליונר. אני אומר לך – מדגישים ליפא, זה להכניס גרושים ולצאת עם בוכטות, זה שווה כל שקל, צריך קצת סבלנות, קצת כאבי ראש אבל אם הזמן התוצאות מתחילות להיכנס, וכשזה מתחיל להיכנס זה לא נגמר, שמע ידידי - תנסה. חברו כמו כל אדם רגיל לא חושב פעמיים רץ לפה רץ לשם, מחתים אנשים, ויוצא אל הדרך שחבירו הציע לו לעשות...

ככה אדם צריך להאמין ב'דרך' שמוכרים פה, אני אומר לך - אומר הרבי תאמין בקב"ה אל תשבר מהכישלונות שלך אתה תראה ישועות, אתה תראה שהכל בסוף יסתדר, אתה כבר לא תצטרך את המופתים שלי, אתה לבד תעשה מופתים. זה דרך מובטחת. הצדיקים הולכים בה ואף פעם לא מפסידים מזה.